

Rechtbank Oost-Brabant, 26 april 2023
Nr. ECLI:NL:RBOBR:2023:1954

Niet gehouden aan de opdracht van de klant

Voor een adviseur is het van belang om met een nieuwe klant duidelijke afspraken te maken over de reikwijdte van de opdracht. De adviseur zal bij het aangaan van de overeenkomst van opdracht goed doordrongen moeten zijn van de aan hem opgedragen taken. Als de klant bijvoorbeeld te kennen geeft dat hij zijn verzekeringen naar een andere verzekeraar wil oversluiten maar met minimaal de dekking die hij bij de huidige verzekeraar heeft, dan moet de adviseur daar naar handelen. In deze zaak, die aan de Rechtbank Den Bosch (Oost-Brabant) was voorgelegd, speelde de vraag of de adviseur zijn zorgplicht heeft geschonden door af te wijken van de aan hem verstrekte opdracht. De casus was als volgt.

X is, via de aan hem verbonden vennootschappen, eigenaar van onroerend goed dat bestemd is voor de verhuur. Een van de gebouwen van X betreft een bedrijfsgebouw dat bestaat uit een kantoor en een bedrijfs-hal. In juni 2020 is er door extreme regenval wateraccumulatie ontstaan op het dak van dat bedrijfsgebouw. Als gevolg hiervan is het dak ingestort. De schade bedraagt ruim 360.000 euro. Tussen X en Nationale-Nederlanden vigeert een gebouwenverzekering, die bestaat uit drie polissen, te weten voor gebouwen, voor inventaris/goederen en voor bedrijfsstagnatie. Schade als gevolg van wateraccumulatie is alleen gedekt op de polis voor inventaris/goederen en voor bedrijfsstagnatie. Omdat op de gebouwenpolis een clause voor wateraccumulatie ontbreekt, heeft Nationale-Nederlanden de schadeclaim van X afgewezen. X verwijt dit zijn adviseur en vordert van hem schadevergoeding als gevolg van het ontbreken van dekking. Omdat (de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van) de adviseur de hakken in het zand heeft gezet en de schade van X niet wil compenseren, is de zaak ter beoordeling voorgelegd aan de rechtbank. De rechtbank stelt vast dat er op de gebouwenpolis geen dekking is voor schade door wateraccumulatie en dat de adviseur dit had kunnen en moeten weten. Dit valt de adviseur te verwijten, nu vaststaat dat X opdracht had gegeven om bij het oversluiten van de gebouwenverzekering te zorgen voor minimaal vergelijkbare voorwaarden. De rechtbank stelt in dit verband vast dat de vorige gebouwenverzekering, die liep bij Interpolis, wél dekking bood voor (schade door) wateraccumulatie. De adviseur had dus moeten controleren of op de gebouwenverzekering



bij Nationale-Nederlanden 'wateraccumulatie' ook zou zijn meeverzekerd. De zorgplicht van de redelijk handelend en redelijk bekwaam adviseur bracht volgens de rechtbank mee dat de adviseur ermee bekend was dat de dekking voor wateraccumulatie op de gebouwenverzekering ontbrak. De adviseur had X hiervan expliciet op de hoogte moeten stellen. En de adviseur had X moeten informeren over de dekking gevolgen van het ontbreken van een dekking voor wateraccumulatie. Door op deze punten tekort te schieten is de adviseur aansprakelijk jegens X. Zoals in dit soort zaken gebruikelijk, voert de adviseur ook hier aan dat causaal verband tussen de beroepsfout en de schade ontbreekt. De rechtbank passeert dit verweer echter. Volgens de rechtbank heeft X voldoende standpunten naar voren gebracht waaruit afgeleid kan worden dat X, de beroepsfout weggedacht, in dezelfde situatie zou zitten als thans het geval is. Bijvoorbeeld omdat X desgevraagd zou hebben afgezien van het sluiten van een verzekering met dekking voor wateraccumulatie. Een belangrijk indicatie van het tegendeel hiervan is dat de adviseur ná dit schadevooral alsnog heeft bewerkstelligd dat er bij Nationale-Nederlanden dekking werd verkregen voor wateraccumulatie. Anders dan het betoog van (de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van) de adviseur, duidt dit er volgens de rechtbank op dat X een dergelijk risico niet ongedekt wilde laten. Het beroep op eigen schuld van X wordt door de rechtbank eveneens verworpen. In dit

verband werd namens de adviseur aangevoerd dat X uit het zogeheten Premie Indicatie Formulier zelf had kunnen afleiden dat de gebouwenpolis geen dekking bood voor schade als gevolg van wateraccumulatie. Dit verwijt is volgens de rechtbank niet terecht. Want ook de adviseur zelf had deze informatie niet uit dit formulier gehaald. Ten opzichte van X lag dit voor de adviseur juist op zijn terrein. Ook het verwijt van de adviseur dat X het instorten van het dak – en daarmee de schade – had kunnen voorkomen als X het bedrijfsgebouw had voorzien van de noodzakelijke noodoverstorten (of noodafvoersystemen), treft geen doel. Bij eigen schuld gaat het er in een zaak over het schenden van de zorgplicht om of X eraan heeft bijgedragen dat geen dekking voor wateraccumulatie is gerealiseerd. Bijvoorbeeld in het geval X wist dat de adviseur iets over het hoofd had gezien. Of dat X wist dat de adviseur een verkeerde inschatting over de dekking had gemaakt. Er blijkt nergens uit dat zich één van deze gevallen heeft voorgedaan. Het niet plaatsen van een noodafvoersysteem staat hier verder los van en dit heeft ook niet bijgedragen aan de afwijzing van de dekking door Nationale-Nederlanden, aldus de rechtbank. De slotsom is dat de adviseur aan X een schadevergoeding moet betalen ter compensatie van het ontbreken van dekking.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocaten te Den Haag.